

María Mercè González Martí
Colegio Santa Teresa de Mora d'Ebre (Tarragona)
CATALUÑA

JA NO EM PREOCUPA

S'apropa lentament.

Es trenca. Es desfà.

I l'única prova que resta de la seva existència és l'aspra escuma que se'm cola per entre els dits i em glaça els peus.

Puc veure el reflex del sol tremolant per sobre les ones que s'aproximen pausadament.

Els rajos de sol miren d'arribar fins a la meva pell penetrant les dues capes de crema solar que la protegeixen.

Deixo brotar un sospir que es queda sospès a l'aire.

Una suau brisa es manté constant sobre les meves galtes, tot creant així una atmosfera calmada.

Clapejo l'aigua amb els peus.

Em deixo caure sobre la càlida sorra d'estiu.

La meva mirada es perd sense saber on deixar-se divagar.

Els núvols prenen la forma de virtuosos rostres femenins.

Definitivament, avui ha de ser un bon dia.

Parpellejo un cop. Els núvols es desplacen diversos metres. Torno a parpellejar. Ja no hi veig cap rostre, el cel es veu completament buit.

Aconsegueixo incorporar-me a dures penes i descobreixo els dits dels peus arrugats com panses.

Una corba trenca la monòtona línia que dibuixen els meus llavis.

Somric.

Això m'ajuda a acabar d'aixecar-me, mentre en ve al cap la teva imatge. Tan animada com sempre.

Sé perfectament el que em diries: "Alegra't, ja no hauràs de matinar fins a dintre d'un bon temps!"

Òbviament una part de mi (la majoria) es troba saltant d'emoció. Tampoc veuré més el meu company de feina.

Però no puc evitar que el sentit comú em faci sentir dolgut.

Em quedo mirant com les ones avancen a pas decidit cap al seu destí final. No dubten.

Després d'una estona passejant per sobre les tombes d'escuma, m'aturo uns quants segons per observar com el sol és englotit per la línia que traça l'horitzó i, alhora, ho tenyeix tot al seu voltant d'un raig passiu.

Sense voler trepitjo les restes d'un castell de sorra.

Convertiré tota la negativitat en un castell com aquest per després asseure'm a veure com es desfà i desapareix per sempre.

Tinc sort.

La de tenir la riquesa de no voler ser ric.